

obstojí však ani druhý důvod, z něhož žaloba byla zamítnuta, že totiž tak zvaný zákaz čepovati cizí pivo v pravovárečném domě pod ztrátou várečného neodpovídá účelu pravovárečného společenstva, byť to bylo vysloveno v rozhodnutí čís. 7720 sb. n. s., týkajícím se pravovárečného měšťanstva klatovského. Neboť účelem pravovárečného měšťanstva jest vařiti a prodávati pivo a výtěžky rozdělovati mezi podílníky. Záleží mu proto na tom, aby odbyl piva byl co největší. Podílníci pravovárečného měšťanstva jsou povinni podporovati tento účel a mají proto již mravní povinnost se snažiti, aby v jejich domech pravovárečných bylo čepováno pivo pravovárečné. Slouží proto právě naopak ono ustanovení stanov účelu pravovárečného měšťanstva, ano chce omeziti konkurenci cizího piva, aby docílilo většího prospěchu pro sebe a své podílníky. Nejde tu o omezování vlastnického práva neb nezadatelných práv (§§ 17, 1459 obč. zák.) jednotlivých podílníků, ano ustanovení ono jim vůbec nezakazuje čepovati cizí pivo, nýbrž spojuje jen s čepováním cizího piva ztrátu várečného. A to odpovídá jak účelu pravovárečného měšťanstva i zásadám poctivosti styku (§ 914 obč. zák.), neboť, domáhá-li se podílních výhod ze svého podílnictví, musí plniti i závazky mu uložené. Žalovaná strana se domáhala a domohla várečného ve sporu C III 381/29 okresního soudu v Českých Budějovicích, a trvá-li na těchto výhodách, musí plniti také i závazky.

Čís. 14031.

Působnost opatrovníka, zřízeného neujaté pozůstalosti ve sporu proti ní, nepřestává tím, že se k pozůstalosti přihlásil dědic a že byla jeho dědická přihláška přijata na soud, nýbrž opatrovník zůstává zákonným zástupcem pozůstalosti, dokud přihlášený dědic sám nevstoupí do sporu.

Příslušnost podle § 77 j. n.

Pozůstalostní řízení bylo zahájeno tím, že soud, obdržev od notáře jako soudního komisaře úmrtní zápis, přidělil projednání pozůstalosti notáři.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, R I 1338/34.)

Žalující spolek podal dne 24. listopadu 1931 u pozůstalostního soudu žalobu na 1. pozůstalost po Josefu H-ovi, zastoupenou přihlášenými dědici, a 2. na Emila H-a jako povinného (rukojmí a plátce), by zaplatil rukou společnou a nerozdílnou s pozůstalostí zažalovaný peníz. Soud první stolice doručil žalobu Emilu H-ovi i všem osobám, jež byly v žalobě označeny jako k pozůstalosti přihlášení dědicové Josefa H-a. Při ústním jednání dne 3. listopadu 1932 se ukázalo, že se k pozůstalosti do této doby nikdo jako dědic nepřihlásil, a žalovaná pozůstalost namítla nedostatek procesní způsobilosti. Při tomto roku spolužalovaný Emil H. odůvodnil námitku místní nepřislušnosti ohledně sebe jako spolužalovaného tím, že bydlí mimo obvod soudu a že podmínky příslušnosti soudu z důvodů společenství v rozepři nejsou splněny. Po-

dáním ze dne 13. března 1933 žalující strana, zjistivši, že se k pozůstalosti po Josefu H-ovi dědicové dosud nepřihlásili, navrhla, by pozůstalosti byl soudem zřízen opatrovník k dalšímu jejímu zastupování ve sporu. Prvý soud tomu usnesením ze dne 28. července 1933 (č. 1.14 a) p. v.) vyhověl a ustanovil opatrovníkem JUDr. Ludvíka Sch-a, advokáta v Praze, který jako právní zástupce zastupuje Emila H-a. Při ústním jednání 16. září 1933 JUDr. Ludvík Sch. prohlásil, jako opatrovník pozůstalosti, že dodatečně neschvaluje nedostatek doručení žaloby, když před tím přednesl, že jako dědici se již v březnu 1933 k pozůstalosti po Josefu H-ovi přihlásili Emil H. a Eugen H. a že tedy pozůstalost těmito dědici je řádně zastoupena a není proti třeba, by jako opatrovník za pozůstalost do sporu vstoupil, a žádal o zproštění z tohoto opatrovnictví. Prvý soud návrhu JUDr. Ludvíka Sch-a za zproštění zatím nevyhověl a rozhodl usnesením, že se I. veškeré dosavadní řízení proti žalované straně, pozůstalosti po Josefu H-ovi prohlašuje za zmatečné; II. žaloba proti žalované straně Emilu H-ovi odmítá. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení ad I. zrušil; ad II. změnil v ten rozum, že se zamítá námítka místní nepřislusnosti ohledně spolužalovaného Emila H-a. **D ů v o d y:** Je povinností soudu v každém období rozepře podle § 6 c. ř. s. z úřadu dbáti toho, by strany, nemající procesní způsobilosti, byly zastoupeny zákonnými zástupci, v souzeném případě spolužalovaná pozůstalost přihlášenými dědici. Nedostatek takový je nedostatkem jen formálním a podle § 7 c. ř. s. teprve, když tento nedostatek nelze odstraniti buď vůbec, neb do lhůty, straně k tomu účelu dané, lze řízení prohlásiti zmatečným. Tomu však tak nebylo, neboť, jakmile nedostatek zákonného zastoupení vyšel na jevo, učinila žalující strana návrh na zřízení opatrovníka pozůstalosti, kterémužto návrhu bylo vyhověno a nad to dokonce se k pozůstalosti před tím přihlásili Emil a Evžen H-ovi, kteří jako zákonní zástupci pozůstalosti stali se v tomto sporu zákonnými zástupci pozůstalosti. Tím bylo celé řízení po stránce formální zhojeno a nebylo lze je prohlásiti za zmatečné, nýbrž bylo dále jednati s těmito zákonnými zástupci pozůstalosti jako s nerozlučnými společníky v rozepři, pokud žaloba směřuje proti pozůstalosti, a s Emilem H-em mimo to jako spolužalovaným. Tento formální nedostatek zákonného zastoupení pozůstalosti byl již dávno před vydáním napadeného usnesení odstraněn. Jelikož pro žalovanou pozůstalost je dána příslušnost dovolaného soudu podle § 77 j. n., je tím dána příslušnost dovolaného soudu i pro spolužalovaného Emila H-a jako vedlejšího dlužníka (rukojmí a plátce) podle § 93 j. n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Otázka, kdo jest povolán zastupovati pozůstalost ve sporu, jest otázkou zákonného zastoupení, kterou jest řešiti podle § 6 c. ř. s. z úřadu s hlediska těchto zásad. Podle § 547 obč. zák. zastupují ovšem pozůstalost dědici, kteří se k dědictví přihlásili a jichž přihláška byla pozů-

stalostním soudem přijata (rozhod. čís. 7037 sb. n. s.). Aby však věřitel mohl dosáti účelu § 811 obč. zák., jest pro neujatou dosud pozůstalost ustanoviti opatrovníka, tak jako jest z téhož důvodu ustanoviti opatrovníka pozůstalosti pro případ, že se sice dědic k pozůstalosti přihlásil, avšak jeho přihláška nebyla dosud soudem přijata. Působnost takového opatrovníka nepřestane však tím, že se k pozůstalosti přihlásil dědic a že byla jeho dědická přihláška přijata na soud, naopak zůstává zákonným zástupcem pozůstalosti, dokud přihlášení dědici sami nevstoupí do sporu. Vyplývá to jednak z účelu § 811 obč. zák., jednak z toho, že přerušení sporu není předepsáno pro případ, že dědic nastoupil dědictví, a jest proto setrvání opatrovníka v úřadě i v zájmu dědiců a opatrovník svěřený mu úkon tudíž dosud ani neukončil (§ 283 obč. zák.). První soud sice nezkoumal hned od počátku, zda pozůstalost byla zastoupena po právu těmi osobami, které žaloba označila jako přihlášené dědice, bylo však jeho povinností, jakmile vznikly o tom podle protokolu ze 3. listopadu 1932 pochybnosti, by zahájil podle § 6 c. ř. s. z úřadu šetření o tom, zda lze nedostatek zákonného zastoupení odstraniti. Je-li nyní zjištěno, že se k pozůstalosti přihlásili jako dědici Eugen H. přihláškou ze dne 3. listopadu 1932 a Emil H. přihláškou ze dne 3. ledna 1933 a že přihlášky jejich byly přijaty na soud teprve usnesením pozůstalostního soudu ze dne 11. srpna 1933, mělo opatření prvního soudu ze dne 28. července 1933, jímž ustanovil Dr. Ludvíka Sch-a opatrovníkem pozůstalosti oporu v zákoně, ježto v době té nebyly dosud přijaty na soud dědické přihlášky učiněné dědici shora uvedenými a účel § 811 obč. zák. takové opatření vyžadoval v zájmu žalobce jako věřitele. Tím byl odstraněn i nedostatek zákonného zastoupení na straně žalované pozůstalosti. Ježto pak funkce tohoto opatrovníka pozůstalosti trvá podle shora vytknuté zásady tak dlouho, dokud přihlášení dědici sami nevstoupí do sporu, což se podle stavu spisů dosud nestalo, nebylo také důvodu, by byl opatrovník pozůstalosti zproštěn úřadu, když dosud svůj úkol neukončil. Byl-li podle řečeného nedostatek zákonného zastoupení podle § 6 c. ř. s. odstraněn, nebylo tu ani předpokladu § 7 c. ř. s. pro zrušení dosavadního řízení a nebylo tu ani zmatečnosti podle § 477 č. 4 nebo č. 5 c. ř. s.

V pozůstalostních věcech zahajuje soud řízení z úřadu při úmrtích (§ 20 nesp. pat.). Bylo tudíž v pozůstalosti po Josefu H-ovi zahájeno řízení tím, že pozůstalostní soud obdržev dne 17. listopadu 1930 od notáře jako soudního komisaře úmrtní zápis po Josefu H-ovi, přidělil usnesením ze dne 19. listopadu 1930 projednání pozůstalosti tomuto notáři. Podal-li tudíž žalobce žalobu proti této pozůstalosti dne 24. listopadu 1931 u okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu v Praze, podal ji v době, kdy pozůstalostní řízení o této pozůstalosti bylo již zahájeno a podal ji také u soudu, který byl ohledně této žalované také příslušným podle § 77 j. n. Podáním žaloby u tohoto soudu bylo také sporné řízení ohledně této žalované zahájeno podle § 29 j. n. U tohoto soudu byl pak žalobce také oprávněn podle § 93 j. n. žalovati i druhého žalovaného Emila H-a jako rukojmího a plátce.